

**Ez a történet negyedik része.
Olvassátok el, aztán alkossátok újra!**

A róka

Egy nap a Kis Herceg találkozott egy rókával, aki egy almafa alatt kuporgott.

A róka nem akart vele játszani – azt mondta, még nem szelídítették meg. A Kis Herceg kíváncsian megkérdezte, mit jelent ez. A róka elmagyarázta: megszelídíteni annyi, mint kapcsolatot teremteni, valakit különlegessé és pótolhatatlanná tenni a világban. Egészen addig semmit sem jelentettek egymásnak. De ha megismerik egymást, onnantól kezdve többé nem lesznek közömbösek.

A róka egyhangú életet élt: ő a tyúkokra vadászott, az emberek pedig rá. Minden nap ugyanolyan volt. De ha a Kis Herceg megszelídíti, akkor még a búzamezők is – amelyek addig semmit sem jelentettek számára – eszébe juttatják majd a fiú aranyszín haját, és gondolatai megtelnek emlékekkel, szépséggel és gyengédséggel.

A Kis Herceg beleegyezett, hogy megszelídíti a rókát. Megtanulta, mit jelent a türelem, a csend, és a szertartások fontossága – azok a kis találkozások, amelyek értelmet adnak az időnek, és széppé teszik a várakozást. Minden nap egy kicsit közelebb ültek egymáshoz, míg végül elérkezett a búcsú pillanata.

A róka szomorú volt. Tudta, hogy sírni fog. De nem bánta. Mert most már volt egy barátja.

Jegyzeteljétek ki a legfontosabb információkat a szövegből!

*A jegyzet lehet:
Gondolattérkép
Táblázat
Rajz, stb.*

A KIS HERCEG

S22

T4

L2

Ez a történet negyedik része.
 Olvassátok el, aztán alkossátok újra!

A róka megszerette a búzamezőket, mert azok a Kis Herceg hajára emlékeztették. Megbecsülte a köztük szövődött köteléket. Szerzett valamit, ami láthatatlan, mégis nélkülözhetetlen.

Búcsúzás előtt egy titkot osztott meg a Kis Herceggel:
 „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán fontos, az a szemnek láthatatlan.”

A Kis Herceg még egyszer visszament megnézni a rózsákat – azokat a virágokat, amelyek mind pontosan úgy néztek ki, mint az övé.

De mostmár értette: az ő rózsája azért egyedülálló, mert ő szerette, ő gondozta, ő védte – mert időt töltött vele. A kapcsolat, az odaajándékozott idő tette pótolhatatlanná.

És amikor visszatért, hogy elbúcsúzzon a rókától, magával vitte örökre a titkot:

felelőssé válunk azokért, akiket megszelídítünk.

Most már tudta, hogy ő felelős a rózsájáért.